

ROK PSA

DAVID MUŽÍK

(sbírka krátkých příběhů)

*Život na vesnici je plný pravd a falešných představ, stejně jako život ve městě.
Je plný malých radostí a čistého vzduchu, práce, ticha a úplného času.
Je to život v prostředí, které vás ke svému životu nepotřebuje.
Prostředí, které funguje samo o sobě, má své cykly, zákony a procesy.
A vy je můžete pozorovat.
Jsou povoleny velké i malé úpravy, dělat si můžete co se vám zlíbí.
Dokonce se to od vás očekává.*

[zápis v deníku]

Je otázkou, jestli kočičí hovno pečlivě zahrabané v hromadě písku, bude mít výraznější vliv na kvalitu namíchané omítky. Osobně se spíše kloním k názoru, že sotva podpoří prodyšnost a přirozené vyznění materiálu.

Ve starších domech často cihly či lomový kámen spojuje prostá jílovitá kaše. Funkčně to vše krásně pracuje, drží, dýchá, váže to vlhkost, ale taky ji propouští a v kombinaci s vápennou omítkou nemá chybu. Může být hliněná, i když to už je možná trochu póza. Pokud ovšem chcete část zdi rekonstruovat, dostanete se do situace nemile dilematické – nalepit na hlínu unimalt s pískem je prostě prasárna. Třeba jako přefocovat instagram na polaroidy.

Ano, jde to, a záleží jen na tom, jak velký jste hovado.

pálit mosty ... už na té poslední fotografii se otec dívá jinam.

ňadra ve větru

*Po období preciznosti nastane čas ji opustit a dát prostor syrové síle,
čisté a ryzí energii.*

rok psa

Je životní prostor opravdu odrazem prostoru vnitřního?

Logicky mě tím pádem pohled na vlastní dvorek vrhá do hluboké reflexe.

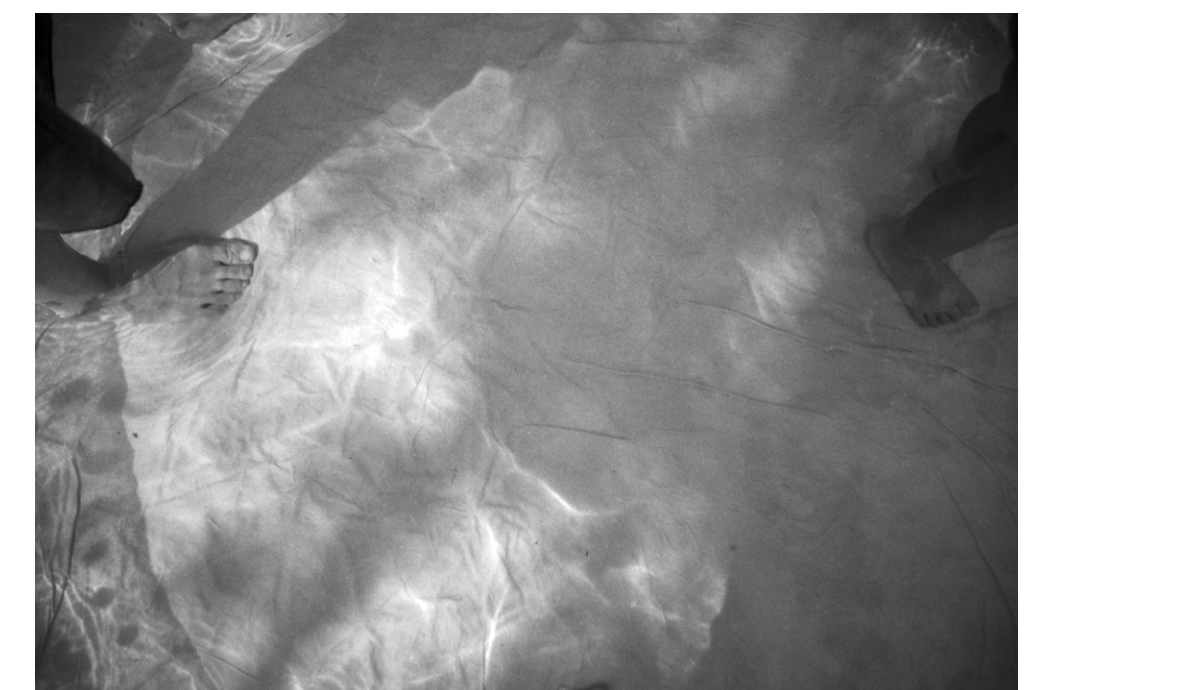
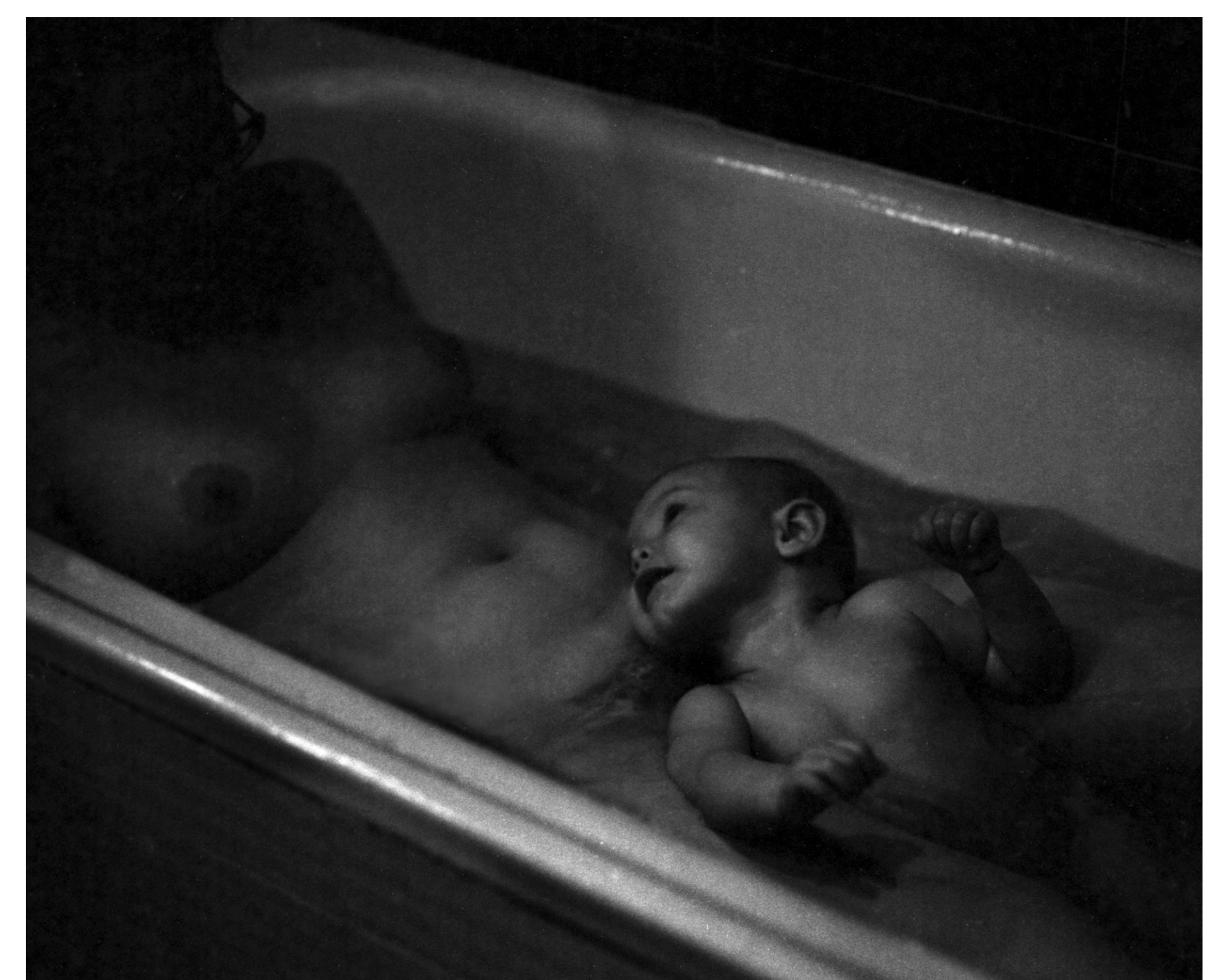
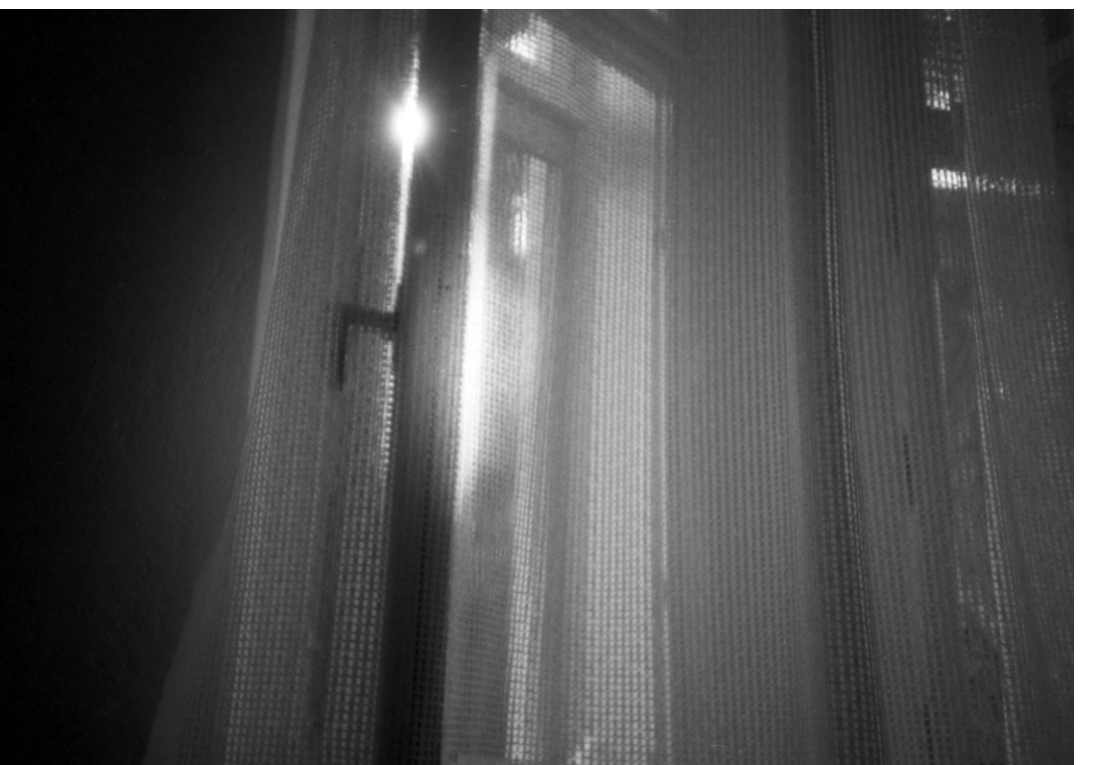
*Po koupi domu mi došlo, co jsem si to vlastně proved a chvíli trvalo,
než jsem na hru přistoupil. Teď už to беру jako vlastní očistu.*

Makám na svym – říkám vždycky, a jen sám vím, jak opravdový to je fakt.

*Jdu na dřeň. Opravím to sám, vymlátím starý a hnijící dřevo, vytluču beton
a vyvezu ho pryč.*

Bourám a stavím, čistím se.

Věci se hýbou a já s nima.

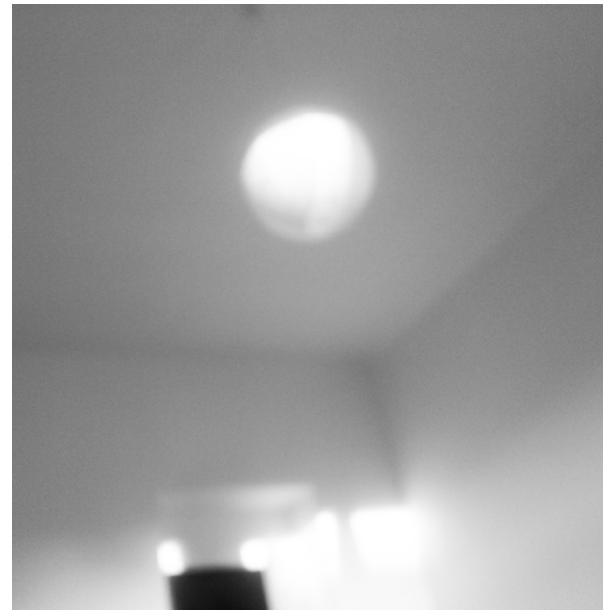

jako by nebylo

Chtěl bych zase ležet doma na chodbě, kouřit tátovy cigára a s nohama opřenýma o stěnu si lámat krk. Kolem plno slunce, venku něco, co mě nezajímá a nepochopitelně oranžový koberec co má propálený díry kolem popelníku. Venku štěká soused, vzduch protéká oknem a pluje po schodech do spodního patra jako vodopád.

Pokorné štěstí kolem mě se tetelí a já mlčím.

Věčný mír, co nikdo nesmaže.

máslo

Miluje máslo. Když se jí podaří ukrást z ledničky celou kostku, někam si zaleze, slastně ukusuje a rozteklý tuk jí kape po bradě na zem. Krájíme si pak na chleba otisk jejích čelistí a vždycky ho pečlivě rozmažeme po krajíci.

noc je zadarmo

Ráno všechno jiskří a zvedá se tlak. To je lepší nic neříkat a nechat věci plynout, dát jim prostor. Večer bývá ostrá, to se někdy nedá vůbec snášet. Noc je proto svatá. Na tu se nesahá.

V takových dnech mívám tendence si přibarvovat minulost. Objevil jsem pojem éra clintonovského klidu. Můžete použít i pojem blahobyt, nijak to míru falešnosti nezmění. Kouknu do novin a všechno je jasné. Svět padá ze střechy a všichni tady pochcípáme.

“S něžnou opatrností prdím, abych se neposral.”

Egon Bondy

mlha v brázdě

(s Vladimírem K.) ... bavíme se tady o hloubce vnoru, o času pro nádech a nechuti vydechnout.

○ zástavě plic.

Bavíme se o času jako kategorii, a využití jeho moci.

○ ztopoření vesmíru a onanii smíchem.

Todle už je fakt vážný.

*Jasný zrak je jen odraz snu vypálený na sítnici.
Světlo vzadu v hlavě, o kterém vím, že je a na něco čeká.*

text a fotografie, grafické zpracování: David Mužík

Brno, 2016

